

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

30. 9. 2021

Podpis pristojne
sodne osebe:

[Signature]

I U 958/2021-16

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice mag. Mojca Muha kot predsednica ter mag. Marjanca Faganel in mag. Jožica Češnovar kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Petre Felicjan kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **MIRAN STANOVNIK**,

ki ga zastopa Odvetniška pisarna Zoran Korenčan odvetništvo d. o. o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Dunajska cesta 56, Ljubljana,

zaradi **suma kršitve integritete javnega sektorja**,

o **tožbi** zoper ugotovitve Komisije za preprečevanje korupcije št. 06210-40/2018-51 z dne 11. 5. 2021,

po 29. septembra 2021 opravljeni javni glavni obravnavi, **30. septembra 2021**

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Komisija za preprečevanje korupcije je v zadevi suma kršitve integritete javnega sektorja z izpodbijanem aktom ugotovila, da ravnanje tožnika, župana Občine Log - Dragomer, ki je dne 28. 12. 2016 v svojstvu Mirana Stanovnika kot fizične osebe pooblastil Odvetniško pisarno Platovšek d.o.o. za namen zastopanja v zadevi suma kršitve Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (v nadaljevanju ZIntPK), obravnavani pred Komisijo za preprečevanje korupcije pod spisovno št. 06210-382/2016, navedena odvetniška družba pa je v istem času opravljala storitve za Občino Log - Dragomer, predstavlja realno korupcijsko tveganje oziroma tveganje za nastanek nasprotja interesov in je zato v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije, kot jo opredeljuje 3. točka 4. člena ZIntPK.
2. Iz obrazložitve izpodbijanega akta sledi, da gre v zadevi za odločitev, ki jo je Komisija sprejela v ponovljenem postopku po sodbi naslovnega sodišča I U 713/2019-10 z dne 12. 1. 2021 in v skladu z napotki sodbe.
3. Uvodoma je opisan potek postopka, ki se je začel na podlagi prijave zoper ravnanje Mirana Stanovnika, župana Občine Log - Brezovica, v kateri se navaja, da je le-ta najel za svoje zastopanje pred Komisijo v zgoraj omenjeni zadevi Odvetniško pisarno Platovšek, ki je sicer opravljala odvetniške storitve za Občino in ji izstavljala račune za zastopanje, med drugim za zastopanje omenjene osebe in pripravljanje gradiv v postopku pred Komisijo.
4. V tokratnem postopku je Komisija pridobila zahtevano dokumentacijo od omenjene Občine in od Odvetniške pisarne, pregledala dokumentacijo, ki jo vodi pod št. 06210-382/2016, vpogledala sistemsko načelno mnenje (Komisije) glede nedovoljenih praks v javnem sektorju pri najemanju odvetniških storitev št. 06269-2/2012/1 z dne 3. 7. 2012 in javno dostopno aplikacijo ERAR ter na tej podlagi izdelala osnutek ugotovitev v konkretnem primeru. Na osnutek ugotovitev je Komisija prejela s strani pooblaščenca tožeče stranke že v predhodnem postopku izjasnitev, ki jo v nadaljevanju obrazložitve povzame. Ker se po prejemu že omenjene sodbe naslovnega sodišča dejansko stanje ni spremenilo, Komisija osnutka ugotovitev ni ponovno pošiljala v izjasnitev. Novih

dokazov namreč v ponovljenem postopku ni izvajala, izvedbo že predlaganih dokazov pa je, po lastnih navedbah, argumentirano in iz pravno dopustnih razlogov zavrnila.

5. V nadaljevanju obrazložitve Komisija povzame vsebino zadeve, ki se je obravnavala pod št. 06210-382/2016, in v kateri je naslovno sodišče s sodbo I U 289/2018-20 z dne 21. 5. 2019 pritrdilo Komisiji, da je tožnik v navedenem primeru ravnal v nasprotju s pričakovano integriteto funkcionarja, ko je določen čas (50 dni) opravljal pridobitno dejavnost vodenja oddaje Survivor, ne da bi za opravljanje dejavnosti prejel dovoljenje Komisije, kar je kršitev integritete po četrtem odstavku 26. člena ZIntPK. Glede na to, da gre za nepravilnosti, ki jih je izvedla uradna oseba z namenom pridobivanja lastnih koristi, bi moral stroške odvetniških storitev poravnati tožnik sam kot fizična oseba in ne Občina, katere zastopnik in predstojnik je in kar je tožnik vedel ali bi vsaj moral vedeti že takrat, ko je najel odvetniško pisarno za zastopanje.
6. Sklicevanje tožnika na Zakon o javnih uslužbencih Komisija kot neutemeljeno zavrne. Obrazloženo zavrne tudi ugovore tožnika, ki se nanašajo na sistemsko načelno mnenje Komisije glede nedovoljenih praks v javnem sektorju pri najemanju odvetniških storitev in ki se upošteva pri odločanju v konkretnem primeru ter navaja razloge, iz katerih ni sledila zahtevi tožnika po javni obravnavi in predlogu za zaslišanje kriminalista. Dalje navaja, da je osnutek ugotovitev v konkretnem primeru, ki ga je sprejela na 6. seji dne 7. 2. 2019 posredovala v izjasnitev pooblaščenca tožnika. Vsebinsko omenjene izjasnitve povzame in ugovore v njej obrazloženo zavrne. Pri tem poudari, da so ugovori tožnika, ki se nanašajo na plačevanje stroškov odvetniških storitev nepomembni, saj resno korupcijsko tveganje oziroma tveganje za nastanek nasprotja interesov, ki je v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije, predstavlja že (samo) dejstvo, da je tožnik za zastopanje v zasebni zadevi najel odvetniško pisarno, ki je v istem času opravljala storitve za Občino. Tudi izvedbo dokazov v zvezi z višino plačil odvetniški pisarni in načinom njihovega obračunavanja ter v zvezi z vprašanjem, katere račune je plačala Občina in katere tožnik, zato šteje za pravno nepomembne in jih kot takšne zavrne. V nadaljevanju navede še razloge, iz katerih ni sledila ponovnemu predlogu tožnika za zaslišanje kriminalista
ter navaja, da pa je od Policije pridobila dokumentacijo predkazenskega postopka, ki ga je vodil kriminalist in ki je bila na razpolago in vpogled tudi tožniku in so zato tudi očitki tožnika o prikrivanju dokazov v postopku neutemeljeni.
7. Ključna dejstva in ugotovitve v zvezi z obravnavano zadevo so predstavljena v okviru točke A. v 33. odstavku obrazložitve, relevantno pravo pa v nadaljnjih odstavkih od 34 do 43 v točki B. obrazložitve ter na tej podlagi v točki C. ugotovitev sprejet zaključek, kakršen izhaja iz izreka. V okviru Pojasnila o dolžnem ravnanju (točka D. obrazložitve) pa Komisija navaja, da se od župana

- kot funkcionarja samoupravne lokalne skupnosti in s tem uradne osebe po 10. točki 4. člena ZIntPK pričakuje odgovorno ravnanje pri preprečevanju in odpravljanju tveganja, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etiko. Pri čemer se prav od županov kot najvišjih občinskih funkcionarjev pričakuje posebna skrbnost v smeri odpravljanja tveganj in krepitev integritete javnega sektorja ter s tem zakonito in odgovorno ravnanje. Tožnik bi bil zato kot župan Občine Log-Dragomer dolžan v primeru najetja odvetniške pisarne za zastopanje njega osebno v zadevi, ki izvira iz opravljanja njegove zasebne dejavnosti, stroške odvetniških storitev poravnati sam kot fizična oseba in ne Občina. Z ozirom na že zavzeto sistemsko mnenje Komisije pa tožnik itak ne bi smel v svoji zasebni zadevi najeti odvetniške pisarne, ki istočasno zastopa tudi občino in s tem občinske - javne interese, ki niso enaki zasebnim interesom funkcionarja.
8. Tožnik se z ugotovitvami Komisije ne strinja in predlaga njihovo odpravo ter povrnitev stroškov postopka. Tožbo vlaga iz razloga bistvene kršitve določb postopka, napačne uporabe materialnega prava ter napačne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.
 9. V tožbi navaja, da je v zadevi relevanten datum 28. 12. 2016, ko je tožnik podelil pooblastilo odvetniški pisarni, obenem pa se v izreku ne ugotavlja niti ni razvidno iz obrazložitve, da bi na ta dan ista odvetniška pisarna opravljala storitve za Občino, kar je za odločitev bistveno. Izpodbijanega akta zato ni mogoče preizkusiti, to pa je absolutno bistvena kršitev pravil postopka. Poleg tega se v obrazložitvi tožniku očita več kršitev in v širšem obsegu, kot izhaja iz izreka. Iz obrazložitve tudi ni razbrati, ali je kršitev v tem, ker je tožnik pooblastil isto odvetniško pisarno v istem obdobju, ali pa v tem, ker je Občina plačevala stroške za njegovo zasebno zadevo. Pri čemer se očita tožniku plačilo odvetniških storitev tudi v obdobju, ko tožnik sploh ni bil več v razmerju z isto odvetniško pisarno.
 10. Z vidika izpodbijanega akta so po navedbah v tožbi vprašljive naslednje odvetniške storitve, ki se nanašajo na zadevo 07210-382/2016: izjasnitev o ugotovitvah osnutka KPK, udeležba na seji KPK dne 18. 4. 2017, udeležba na seji KMOVIAZ dne 12. 4. 2017 in sestanek s kriminalistom dne 27. 3. 2018. Pri čemer ni nikjer izrecno ugotovljeno, kdo je naročil te storitve in za čigav račun so bile opravljene. Tožnik je namreč v postopku izrecno trdil, da je odvetniško storitev v zvezi z udeležbo na sejah in sestankom s kriminalistom naročila Občina ter kot dokaz predlagal svoje zaslišanje in zaslišanje kriminalista. Zakaj te okoliščine niso pomembne, Komisija ne pojasni. Prav tako, kljub izrecnemu napotku s strani naslovnega sodišča, ne pojasni, zakaj izvedba teh dokazov ni potrebna, in s tem ponovno absolutno bistveno krši pravila postopka.

11. Dalje se v tožbi navaja, da je stališče Komisije, po katerem bi moral biti tožnik plačnik vseh odvetniških storitev, ki so se nanašale na zadevni postopek 07210-382/2016, absurdno. Še posebej zato, ker se tožniku očita tudi storitev, ki je bila opravljena za Občino po prenehanju pooblastilnega razmerja tožnika z odvetniško pisarno. Tudi v tem delu izpodbijana odločitev nima razlogov in je zato ni mogoče preizkusiti, kar je nadaljnja absolutna bistvena kršitev postopka. Enako velja tudi glede ugotovitve, ki se nanaša na plačilo storitve na seji Komisije, ki je bila zaračunana z računom št. 118/2017, in v zvezi s katerim je tožnik prejel izrecen pravni pouk s strani Komisije, da stroške udeležbe na seji senata krije državni organ, in ki ravno tako ni ustrezno obrazložena.
12. Sicer pa tožnik ugovarja tudi razlogom Komisije, po katerih so bile odvetniške storitve zaradi očitanih nepravilnosti opravljene za račun tožnika kot zasebnega subjekta. V tej zvezi navaja, da je tožnik v oddaji Survivor res sodeloval kot zasebni subjekt, vendar pa kršitve ni storil kot zasebni subjekt, temveč kot župan in je torej šlo za ugotavljanje nepravilnosti pri opravljanju funkcije župana. Odvetniške storitve so bile torej koriščene za zaščito pravic tožnika kot župana in ne za zaščito zasebnega interesa. Iz obrazložitve pa ni jasno razvidno, ali je za presojo kršitve, ki je predmet tega postopka, pomembno, ali je nepravilnosti, zaradi katerih je bil tožnik obravnavan v postopku 06210-382/2016, izvedel tožnik kot zasebni subjekt ali kot župan in zato ni mogoče preizkusiti izpodbijanega akta tudi v tem delu.
13. Tožnik nadalje očita kršitev načela enakopravnosti. Navaja, da je zastopanje župana in občine s strani iste odvetniške pisarne običajna in razširjena praksa, vendar Komisija do sedaj še ni ugotovila kršitve v tej zvezi in torej v tem primeru očitno odstopa od svoje običajne prakse. V zvezi z odgovorom toženke, da lahko ukrepa zgolj na podlagi prijave, navaja, da po določbah zakona lahko uvede postopek tudi po uradni dolžnosti, kar glede na javno predstavljene in aktualne primere tovrstnih praks še potrjuje očitek o neenakopravnem obravnavanju tožnika v primerjavi z drugimi funkcionarji v bistveno podobnih situacijah.
14. V zaključnem delu tožbe tožnik očita Komisiji (kot absolutno bistveno kršitev pravil postopka) še prikrivanje dokazov. Navaja, da tožniku, kljub njegovemu izrecnemu pozivu, ni razkrila dokumentacije predkazenskega postopka, ki jo je pridobila od policije za razjasnitev dejanskega stanja v predmetni zadevi.
15. Tožena stranka v odgovoru na tožbo prereka navedbe tožeče stranke, kolikor se z njimi izrecno ne strinja, ter predlaga zavrnitev tožbe.
16. Poudarja, da se tožniku očita ravnanje v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije ter da ZIntPK v 3. točki 4. člena določa, da je integriteta pričakovano delovanje in odgovornost posameznikov in organizacij pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost

za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi, ter da je bilo glede nedovoljenih praks v javnem sektorju pri najemanju odvetniških storitev že sprejeto sistemsko načelno mnenje, po katerem situacija, kakršna je obravnavana, pomeni realno korupcijsko tveganje in je zato v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije ali službe po ZIntPK. O pojmu integritete v povezavi z najemanjem odvetniških storitev pa je odločalo tudi že naslovno sodišče v sodbi I U 1726/2019 z dne 17. 9. 2020 in v tej zvezi ugotovilo, da je razumna in logična razlaga toženke, da v okoliščinah, ko imata uradna oseba in oseba, katere predstavnik je, istega odvetnika, obstaja možnost nasprotja interesov. Navedlo je še, da obstoja navzkrižja interesov v zadevi sploh ni bilo potrebno ugotavljati, ker ob pravilni uporabi materialnega predpisa zadošča že presoja, da ravnanje tožeče stranke predstavlja realno tveganje, ki je v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije.

17. Nadalje poudarja, da dejstva, da je ista odvetniška pisarna zastopala Občino in tožnika, v postopku niti ni štela za spornega, saj so to izkazovali tako uradni podatki, kot navedbe tožnika samega, ki temu dejstvu nikoli ni oporekal, čeprav je osnutek izpodbijanega akta dvakrat prejel v izjasnitev in je zato tožbene navedbe v tej smeri šteti za novo dejstvo, ki se v upravnem sporu ne more upoštevati.
18. Očitek bistvene širitve kršitve, ki naj bi jo vsebovala obrazložitev, Komisija zavrača ter poudarja, da ima pravne posledice zgolj izrek izpodbijanega akta, medtem ko je z navedbami v obrazložitvi zgolj podkrepila izpodbijano odločitev ter da so tudi nekateri postopki tožnika in računi za opravljene storitve navedeni zgolj v podkrepitev stališča iz sistemskega načelnega mnenja, da so z najetjem istega odvetnika, ki že opravlja storitve za institucijo, zabrisane meje med javnim in zasebnim. Prav tako kot neutemeljene zavrača navedbe tožbe, po katerih ni argumentirala zavrnitve dokaznih predlogov ter se pri tem (v zvezi z zahtevo po javni obravnavi) sklicuje na 26. odstavek obrazložitve ter ponavlja razloge, iz katerih je zavrnila predlog za zaslišanje kriminalista. Navedbe, po katerih bi moral stroške odvetnika plačati tožnik sam in so vključene v poglavje D. Pojasnilo o dolžnem ravnanju, pa so preventivne narave in ne pomenijo ugotovitve (dodatnih) kršitev ali kakršenkoli očitek tožeči stranki, temveč gre zgolj za pojasnilo, kako bi moral ravnati tožnik v konkretni zadevi.
19. Komisija nadalje vztraja, da je v obravnavanem primeru potreba po opravljenih odvetniških storitvah izvirala iz opravljanja zasebne, izključno pridobitne dejavnosti tožeče stranke in da je temu pritrnilo tudi že naslovno sodišče v sodbi I U 289/2018-20 z dne 21. 5. 2019. Kot nerelevantno za odločitev pa zavrača tudi sklicevanje tožnika na običajno in razširjeno prakso glede najemanja odvetniških storitev in kot neutemeljeno trditev o neenakopravnem obravnavanju tožnika, saj je podobne primere tožena stranka že obravnavala, kar nenazadnje dokazuje že omenjena sodba naslovnega sodišča.

20. Prikrivanja dokumentacije ni bilo, saj je bila le-ta ves postopek na razpolago in vpogled tožniku, ki ga je Komisija še posebej obvestila o tem, da je pridobila dokumentacijo s strani policije. Obvestila ga je tudi, da šteje dokumentacijo za nepomembno za razjasnitev zadeve, nakar te dokumentacije tudi ni uporabila pri odločitvi, kar vse je navedla oziroma pojasnila v izpodbijanem aktu.
21. Na naroku za glavno obravnavo stranki vztrajata pri svojih navedbah in predlogih.
22. Tožba ni utemeljena.
23. V zadevi ni spora o tem, da je tožnik, župan Občine Log - Dragomer, dne 28. 12. 2016 podelil (kot fizična oseba) pooblastilo Odvetniški pisarni Platovšek, šele v tožbi pa, kot pravilno poudarja tožena stranka v odgovoru na tožbo, ugovarja, da v obrazložitvi ni nobenih ugotovitev o tem, da je na omenjeni datum ista odvetniška pisarna opravljala storitve za Občino, kot to sledi iz izreka ugotovitev. V tej zvezi je treba najprej poudariti, da se s strani Komisije (v izreku in v obrazložitvi ugotovitev) navaja in upošteva kot relevantna okoliščina „isti čas“ in s tem isto časovno obdobje, v katerem je oziroma naj bi Odvetniška pisarna Platovšek opravljala storitve za Občino in je torej zahtevana ugotovitev o opravljanju storitev za Občino na isti dan, že formalno, z vidika opredelitve zadevnega ravnanja kot korupcijskega tveganja v izreku izpodbijanih ugotovitev, brez podlage. Takšna zahteva pa je neutemeljena tudi po vsebini, saj je za omenjeno ugotovitev o možnem nasprotju interesov in s tem za realno korupcijsko tveganje bistveno, da so se odvetniške storitve s strani iste odvetniške družbe za tožnika in za Občino opravljale v istem časovnem obdobju, kar pa med strankama niti ni sporno, izhaja pa tudi iz listin, ki so v spisih in iz obrazložitve izpodbijanega akta. Kot sledi iz neprerekanih podatkov spisov, je omenjena odvetniška pisarna storitve za Občino opravljala na podlagi naročilnic, pooblastil za zastopanje v postopkih pred sodišči in na podlagi pogodbe, pri čemer je (iz podatkov aplikacije ERAR) razvidno, da je bila prva transakcija opravljena dne 10. 10. 2014, zadnja pa dne 15. 5. 2018. Tožbeni očitke o pomanjkanju zadevnih ugotovitev o časovnem ujemanju opravljanja odvetniških storitev za tožnika in Občino torej ne vzdrži pravne presoje že kot nedovoljena tožbena novota, saj je imel tožnik možnost, da ga uveljavlja v postopku izdaje akta (v izjasnitvi), pa tega po navedbah toženke v odgovoru na tožbo, ki so skladne s podatki spisov, ni storil. Glede na povedano pa omenjeni ugovor, ki ga prvič vsebuje tožba, tudi ni utemeljen po vsebini.
24. Kot tožnik sam pove v tožbi, postane pravno zavezujoč le izrek izpodbijanega akta. Obrazložitev akta zato ne predstavlja ugotovljenih kršitev dolžnega ravnanja, ampak le pojasnjuje razloge, iz katerih je toženka ugotovila obstoj konkretno opredeljene nepravilnosti iz izreka. To pa obenem pomeni, da so pravno relevantni le tisti razlogi, ki se nanašajo na izrek in s tem na izrečeno

■
—
■

vsebinsko ugotovitev. To pa so, kot se pravilno in utemeljeno v podatkih spisov navaja v odgovoru na tožbo, zgolj tisti razlogi, ki se nanašajo na dejstvo podelitve pooblastila s strani tožnika isti odvetniški pisarni, ki je v istem časovnem obdobju opravljala storitve za Občino. Že samo to dejstvo namreč, kot je že navedeno in kot sledi iz sistemskega načelnega mnenja, na katerega se sklicuje toženka, predstavlja realno korupcijsko tveganje, ki se tožniku očita v izreku. Vsi ostali razlogi toženke, ki jih vsebuje obrazložitev izpodbijanega akta, tako ostajajo na ravni pojasnjevanja in utrjevanja očitane ravnanja in torej niso bistveni za sporne ugotovitve. Čim pa je tako, tudi ni podlage za presojanje tožbenih ugovorov v tej zvezi.

25. Kot izhaja iz sistemskega načelnega mnenje senata Komisije z dne 3. 7. 2012, ravnanje odgovorne osebe subjekta javnega sektorja, ki zasebno pooblasti odvetnika, odvetniško pisarno ali odvetniško družbo, ki v istem času opravlja storitve za ta subjekt javnega sektorja, predstavlja realno korupcijsko tveganje oziroma tveganje za nastanek nasprotja interesov in je zato v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije ali službe po ZIntPK. Za obstoj oziroma nastanek realnega korupcijskega tveganja, ki se očita tožniku, torej po omenjenem načelnem mnenju zadošča zasebno pooblastilo odvetniku, ki v istem času opravlja storitve za subjekt javnega sektorja, v konkretnem primeru za Občino, kar je bilo v konkretnem primeru, kot že rečeno, v izpodbijanem aktu ugotovljeno in tudi obrazloženo. Dileme, ki jih odpira tožba, kot je npr. vprašanje upravičenosti plačevanja odvetniških storitev s strani občine oziroma neplačevanja odvetniških storitev s strani tožnika, vprašanje naročanja teh storitev in za čigav račun je bila posamezna storitev opravljena, ter nenazadnje vprašanje opredelitve nepravilnosti iz postopka 07210-382/2016 kot zasebne zadeve, za odločitev niso relevantne in je zato toženka tozadevne ugovore ter dokazne predloge za zaslišanje tožnika in kriminalista utemeljeno in podprto s pravnimi razlogi zavrnila. Kot se pravilno navaja v odgovoru na tožbo, kršitev - tj. obstoj realnega korupcijskega tveganja predstavlja že dejstvo najema storitev in zato vse ostale okoliščine na ugotovitve nimajo vpliva. V tej zvezi je pritrđiti tožniku, da so navedbe v obrazložitvi z ozirom na ugotovitve nesorazmerno obsežne, kljub temu pa po presoji sodišča z izrekom niso v nasprotju, in zato ni podana absolutna bistvena kršitev postopka, ki jo tožnik zatrjuje na naroku. Sodišče pri tem poudarja, da se ugotovitve v konkretnem primeru izrekajo tožniku kot županu, od katerega se kot od funkcionarja pričakuje, da bo ravnal skladno s pričakovano stopnjo integritete ter v tem pogledu storil vse, da se izogne nasprotju interesov med zasebnim in javnim in je zato nesprijemljivo že tudi ravnanje, s katerim se vzpostavlja (realno) tveganje za korupcijo in ki se v skladu z omenjenim sistemskim načelnim mnenjem očita tožniku v konkretnem primeru.
26. Glede očitka kršitve načela enakopravnosti, za katerega tožnik predstavi nekaj primerov, ima prav tožnik, ko navaja, da tožeča stranka lahko začne postopek po

uradni dolžnosti in da ni vezana na prijave. Tožena stranka temu v odgovoru na tožbo ne ugovarja, zanika pa, v odgovoru in na naroku, da bi tožnika obravnavala neenakopravno ter navaja, da zaradi omejitev glede informiranja javnosti o konkretnih primerih, podobnih primerov, kot je tožnikov, ne more navesti, očitek o neenakopravnem obravnavanju pa zavrne tudi s sklicevanjem na sodbo naslovnega sodišča I U 1726/2019, s katero je bilo odločeno v istovrstni zadevi. Sodišče pritrjuje toženki, da tožnikov primer že po razpoložljivih podatkih o zadevi, ki jo je obravnavalo naslovno sodišče, ni edini, in da že zato ne drži tožbena trditev, da toženka v konkretnem primeru odstopa od svoje običajne prakse. Sicer pa neukrepanje v določenih istovrstnih primerih samo po sebi še ni razlog, da bi se ne ugotavljale nepravilnosti pri ravnanju tožnika.

27. Utemeljeno in s sklicevanjem na listine, ki so v spisih, pa tožena stranka v odgovoru na tožbo zavrne tudi očitek tožbe o prikrivanju oziroma nepredložitvi dokazov, zbranih v predkazanskem postopku, ki ga tožeča stranka ponovi tudi na naroku pred sodiščem. Listine, ki so v spisih, namreč potrjujejo navedbe toženke v odgovoru na tožbo, po katerih je bila tožniku dokumentacija ves čas na razpolago in na vpogled, tožnika pa je še posebej obvestila, da je pridobila dokumentacijo s strani policije. Le-te pa nato pri odločanju ni uporabila, ker je ocenila, da ne predstavlja podlage za drugačno ugotovitev dejanskih okoliščin in to tudi pojasnila v razlogih izpodbijanega akta ter posledično, tudi po presoji sodišča, ni storila očitane bistvene kršitve pravil postopka.
28. Po povedanem torej tožbene navedbe ne vzdržijo pravne presoje. Sodišče je zato tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) zavrnilo kot neutemeljeno.
29. Odločitev o stroških temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru, če sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo ni pritožbe (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 30. september 2021

Predsednica senata:

mag. Mojca Muha, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: